

Ölümün Okunmaz Kıyıları

Ömer DOĞRU

Şimdi bir tablo gibi evin her köşesinde asılı duruyordu konuşmaları. Çocuklar o tabloya sonradan eklenmiş portreler gibiydi. Tablonun her tarafında gezinen portreler. Ressamın boş bıraktığı bölgelere yerleştirilen portreler.

- Hadi çocuklar bitirin şu kahvaltıyı artık. Şimdi servis gelecek.

Masanın iki ucunda, iki karaltı. Masadan hiç kalkmayacaklar gibi uyumlu. İlk kez bir kahvaltı masasına oturtulmuşlar gibi eğreti. Hayır hayır, oturmamışlar, monte edilmişler masaya. İkisi de hareketsiz duruyor, birbirlerine bakmadan, gözlerini mutfağın içinde gezdiriyorlardı.

- Ama olmuyor çocuklar, daha hiç başlamamışsınız. Servisin saati yaklaşıyor.
- Hiç canım istemiyor, dedi Zeynep. Benim de, dedi Ayşe.
- Aç değilim, dedi Ayşe. Ben de, dedi Zeynep.

Böyle durumlarda ne yapılırdı? Bir mutfğa, bir yatak odasına girip çıkıyordu Mustafa Bey. “Peyniri, zeytini bir bir ağzlarına mı versem? Yoksa sütü boğazlarından boca mı ettirsem?” Kaç kere girdi çıktı mufakla yatak odasına bilmiyordu. Dakikalar, saniyeler Mustafa Bey’in boğazına sarılmış, alacağını mafya usulü tahsil eden tefeciydiler sanki. Kolundaki saate kaç kere baktığını bilmiyordu. Bakıyordu da okuyor muydu? Kolunda baktığı akrepli, yelkovanlı bir saat miydi? Odalara her girip çıktığında sol kolundaki saati gözüne yaklaştırırken; sağ eliyle boğazını sıkın zamanın, dakikaların hatta saniyelerin baskısına karşı koymaya çalışıyordu. Ne mutfakta kalabiliyor ne de yatak odasında kendini hazırlıyabiliyordu. Yaptığı hareketlerin, söylediği sözlerin hemen hepsi mekanikti. Zaten hareket olarak, saatine bakıyor; konuşma olarak da, servis gelecek diyordu.

Masada bir biblo gibi oturan çocuklar babalarının bu mutfğa girip çıkmalarına bir anlam veremiyor; babalı bir kahvaltının nasıl olduğunu bilmiyorlardı. Babalarının kahvaltısını bitirin, şimdi servis gelecek sözleri, şişirilmiş bir balonun tavana kadar çıkıp orada hareketsiz durması gibi önce masadaki dolmuş süt bardağına, kırılmamış rafadan yumurtaya, açılmamış tereyağı kabına, kullanılmamış çatallara

değişiyor; çocukların kafalarının üstünde helozonik daireler çizdikten sonra tavana asılıyordu. Kahvaltınızı bitirin, şimdi servis gelecek sözleri; birinci sınıfta gördükleri okuma şeridiydi sanki. Renginden hatırladıkları, ezbere okudukları şeritler.

Mustafa Bey, mutfığa giriş çıkışlarının birinde -ki en uzun olanıydı ve yaklaşık otuz saniye sürdü- masaya kadar yaklaştı ve bir saat önce hazırladığı yiyeceklere baktı. Hiçbirine el değdirmediklerini daha önce görmüştü. Bir sandalye çekip, masaya oturmayı düşündü. Nasıl olacaktı bu? Çocukları zorlayacak mıydı? Yüksek perdeden emirler mi verecekti? Rica mı edecekti yoksa kahvaltılarını etmeleri için onlara yalvaracak mıydı? Bu düşüncelerle sadece masaya bakabili. Yine mekanik bir hareketle mutfaktan çıkarken;

- Hadi artık, bitirin şu kahvaltıyı, diyebildi.

Bu sözün de diğerleri gibi bir karşılık bulmayacağını biliyordu. Bunun da öncekiler gibi mutfığın içinde gelişigüzel uçan, kah masaya, kah masadakilerin üzerine konan, sonra da çocukların gözlerinin önünde akrobatik hareketler yaparak perdenin kıvrımında gözden kaybolan sinekler gibi masaya, masadakilere değip geçtikten sonra, çocukların gözlerine bakamadan, çatalın tutağında, dolabın kapağında ya da perdenin kıvrımında yok olacağını biliyordu.

Mutfaktan son çıkışında kendini salondaki tamamlanmamış tablonun önünde buldu. Sanki onu ilk kez görüyordu. Ne zamandır salondaydı bu yarım tablo? Niye bitilmemişti? Yoksa o tam bir tabloydu da Mustafa Bey onu yarım mı görüyordu? Bu hayhay içinde, mutfakla yatak odası arasındaki mekanik seyahatlerde bu tabloyu fark etmek, belki de hiçbir psikoloji kuramına uymazdı. Tablonun önünde ne kadar durdu bunu Mustafa Bey'in bilmesi mümkün değildi. O şimdi kendini ölümün anlatılmaz kıyılarında hissediyordu. Zamanı beyaz bir çarşaf gibi bitmemiş tablonun etrafında sarıp duruyordu.

Art arda çalan korna sesleriyle kendine geldi Mustafa Bey. Servis gelmişti. Çocuklar mutfığı terk edip, çantalarını sırtlamışlardı bile. Saçlarının okşanıp, servise kadar geçirilmeleri gerekiyordu. Ne yapacaklarını bilmeden dış kapıya yönelmişler, hayatlarının geri kalanında ne yapacaklarını prova ediyor gibiydiler.

Servis aracı hareket edip, Mustafa Bey içeri girdiğinde; bahçe kapısının zili çaldı. Postacıydı gelen. Mustafa Bey'in eline bir zarf tutuşturdu. Ressamlar Birliğinden gelen bir davetiyeydi bu. Zarfın üzerinde, Sayın Hatice Baran yazıyordu.